

δάδινο ἐπίθ. Ἰκαρ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Κάμπος Λακων. Κίτ. Μάν. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἶτυλ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. δάενο Κύπρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δάδινο.

1) Ο ἐκ ξύλου πεύκης, ὁ ἐκ δαδίου ἐνθ' ἄν.: "Εναι δάδινο τὸ ξύλο καὶ δὲ γουφώνει Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Κασέλα δάδινη Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ἡ κόρδα τούτη ἐναι ἀπέθατη, γιατί ἐναι δάδινη (κόρδα = ὀριζοντία δοκὸς στέγης) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τὸ πάτωμα εἶναι δάδινο, βασταγερό Πελοπν. (Ξηροκ.) 2) Μεταφ. ὁ γενναῖος, ὁ οὐληρὸς Κύπρ. Ἀσμ.

Ο Κωσταντᾶς τὸν ἔχτισεν, δάεον παλ-ληκάριν,
δάεον τσ' ἀμουστάκωτον πάνω 'ς τὲς ἀντρεῖές του.

δαδίτικος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. δαδίτ'κους Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαδί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Δάδινο 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαδοκαπνισμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαδοκαπνισμένους Θράκ. (Αἶν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαδί καὶ τῆς μετοχ. καπνισμένος τοῦ ρ. καπνίζω.

Ἡ καπνισμένος διὰ καπνοῦ καιομένου δαδίου ἐνθ' ἄν. Ἀσμ.

Δὲν πάγον πλιά 'ς τὸν Χάλακα,
ἄψε φωτιά καὶ κήκα,
δὲν πάγον 'ς τὴν Ἀγιά Ἑλένη,
γιατ' εἶναι δαδοκαπνισμένη

Ἰμβρ.

δαδόξυλο τό, ἐνιαχ. δαδόξυλον Πόντ. (Τραπ.) δαδόξ'λου Μακεδ. (Πεντάλοφ.) δαδόξυλον Χίος (Φυτ.)

Ἐκ τῶν οὗς. δαδί καὶ ξύλο.

Εὐλον περιέχον δαδί ἐνθ' ἄν.: "Α κοναλῶ δαδόξυλα γιά 'ὰ προσάφτω τὴ φωτιά ('ὰ κοναλῶ = θά μεταφέρω) Χίος (Φυτ.)

***δαδόπουλο** τό, δαδόπον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὗς. δαδί.

Μικρὸν τεμάχιον δαδίου.

δαδοπυράδα ἡ, ἀμάρτ. δαδοπυράδα Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. δαδί καὶ πυράδα.

Ἡ φλόξ ἀνημμένον δαδίου ἐνθ' ἄν.: Τὸν λυχνάτ' γυαλόφωτ'ι 'ς α' γοννιά τσι γ-ή δαδοπυράδα Λέσβ.

δαδουλιά ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαδί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ουλίά, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 245.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ δαδίου: Μυρίζει δαδουλιά. Συνών. δαδάδι, δαδέι 2, δαδίλα.

δαδόφλογα ἡ, Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν. 80.

Ἐκ τῶν οὗς. δαδί καὶ φλόγα.

Ἡ φλόξ καιομένου δαδίου: Ποίημ.

Γιαλό, μπρός 'ς τὴ δαδόφλογα ἀκρανοίγει
τ' ἀρπάγια του' ὁ τεχνίτης πλάι τους μπήγει
τὸ βεργί, πὺν ὡς τ' ἀρπάξουνε, τ' ἀρπάξει.

δαδώνω Χίος

Ἐκ τοῦ οὗς. δαδί.

1) Ἀποκτῶ ἀντοχήν ὡς τὸ δαδί, δὲν γηράσκω. 2) Μεταφ., Γίνομαι πλούσιος: Αὐτὸς ἔλον ἀμπαριάζει γρόσα καὶ κοντεύγει πιά νὰ δαδώση.

δαῖλα ἡ, ἀμάρτ. δαῖλα Τσακων.

Ἐκ τοῦ θέμ. δα- τοῦ ἄορ. ἐδάκα τοῦ ρ. δαίσοιρ ἔνι, διὰ τὸ ὅπ. πβ. τὸ ἄρχ. δαίω = ἀνάπτω, καίω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

Ἰχνη, ὑπολείμματα καέντος ἀντικειμένου: Ἐδάκατ' τοῦ τσοῦνδε τσ' ἀραμάτ'σε ἃ δαῖλα (ἐκαψαν τὰς δρῦς κ' ἔμειναν ἢ καήλα, τὸ κάψαλο). Συνών. καήλα, κάψαλο.

δαιμονάκι τό, πολλαχ. δαιμονάι Ἀπουλ. (Καλημ.) δαιμοντάκι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαίμονας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Διὰ τὸν τύπ. δαιμοντράκι πβ. δαίμοντρος εἰς λ. δαίμονας.

Μικρὸν δαιμόνιον, διαβολάκι Ἀπουλ. (Καλημ.): "Ε' σ-σά δαιμονάι (εἶναι σὰν δαιμονάκι). β) Τὸ εὐφρές καὶ λίαν ζωηρὸν παιδίον πολλαχ.: Δαιμονάκι σωστό εἶναι Ἀθῆν. Συνών. δειβολάκι.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμονάκι καὶ ὡς παρων. Δ. Κρήτ. (Σφακ.) καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμονάκης αὐτόθ.

δαιμονάρι τό, ἐνιαχ. διμουνάτ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαίμονας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Τὸ ζωηρὸν καὶ πνευματῶδες παιδίον ἐνθ' ἄν.: Τὸν μουρὸ αὐτὸ εἶναι πουνηρὸ διμουνάτ'. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Πβ. δειβολάκι.

δαιμοναριὰ ἡ, (I) πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαίμονας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αριὰ.

Ἡ ἔχουσα τὸν δαίμονα, ἡ δαιμονισμένη πολλαχ.: Αἰνιγμ. Στραβοπόδα 'ναι ἡ μάννα καὶ δαιμοναριὰ ἡ κόρη καὶ πανώρια ἡ ἐγγόνη

(ἄμπελος, σταφυλή, οἶνος) Ἰων. (Ἐρυθρ.) Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

δαιμοναριὰ ἡ, (II) πολλαχ. διμουναριὰ Θεσσ. (Καρυά Κρυόβ. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ. Μηχαν.) κ.ά. γαιμοναριὰ Κάρπ. 'αιμοναριὰ Κάρπ. λαμοναριὰ Κάρπ. (Ἀπέρ.) 'αμοναριὰ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαίμονας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αριὰ. Εἰς Δουκ. καὶ τύπ. δαιμοναριὰ.

Τὸ φυτὸν Ὑοσκύαμος ὁ μέλας ((*Hyoscyamus niger*) τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (*Solanaceae*) ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γερορντάκι 3.

δαίμονας ὁ, δαῖμος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δαίμονας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) δαίμονα Κορσ. Τσακων. δαίμοννας κοιν. βορ. ἰδιωμ. δαίμονας Κάσ. 'αίμονας Κάλυμν. Κῶς φλαίμονας Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) δαίμονδρας Σύμ. δαίμοντρος Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) δέμονας Λυκ. (Λιβύσσ.) Θηλ. δαιμόνισσα πολλαχ. διμόνισσα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. δαιμόνιζα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δαιμόνα Μύκ. δαιμονίνα Πελοπν. (Λάστ.) Γενικ. δαιμόνον πολλαχ. καὶ Τσακων. διμόνον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. φλαιμόνον Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) δαιμόντρον Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) Πληθ. δαίμονες πολλαχ. δαιμόνοι σύνθηθ. διμόν' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

